

Phần 7

Chương 15 Lời Tình

Buổi sáng thành phố là Lắng đọng trong lành và yên tĩnh, không gì ngăn nhốt não nghĩ và phần hoa nở rộ. Cái không khí bình yên này đã khảm sâu trong tâm khảm của cô từ lâu rồi. Nó giúp tâm hồn của cô dịu dàng sau những mệt mỏi không thể diễn tả thành lời.

Hôm qua, cơn ác mộng lại trở về trong giấc mơ. Linh tính mách bảo cô rằng sắp có chuyện gì xảy ra. Nghe lời ta nói, nhưng tôi cảm thấy lo lắng, bất an.

Tu Anh nhấp môi một ngụm cà phê. Vang lan tràn trong căn phòng, lan dần vào từng tế bào thần kinh như lưu moocphin trên an thần. Tắt ly cà phê xuống bàn, cô thẫn thờ nhìn ra ngoài khung cửa kính của nhà hàng khách sạn.

Bỗng một bó hoa hồng thơm hương ra trước mắt cô, hàng xóm phớt phơ xung quanh như mùi nước hoa dịu dàng.

- Cái này tặng ai?

Tu Anh nhìn chằm chằm vào bó hoa, gương mặt anh tuấn sáng ngời như ánh mặt trời buổi sáng. Nhìn vào Hiên, cô cảm thấy bất ngờ.

- Sao lại tặng mình? - Tu Anh bối rối hỏi.

- Có vẻ như hôm nay mình chính thức theo đuổi Hiên - Hiên mỉm cười trên môi.

- Ừ, không phải hôm qua mình đã nói rõ rồi sao - Cô lặng lẽ nhìn anh nói.

- Có thể chờ đợi mình. Nhưng anh có quy định gì với mình theo đuổi, có đúng không? - Hiên nháy mắt, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tu Anh thấy thì bất ngờ, vui vẻ nhấp một ngụm cà phê.

- Mình cảm ơn anh xem thêm công ty của anh theo đuổi mình thì sao?

- Nói cho anh biết, anh là người con gái ưu tiên của mình theo đuổi.

Hiên không hề nói sai sự thật. Vấn đề thực sự là anh chưa bao giờ tin công ty của anh có cô gái nào, chỉ có anh luôn theo đuổi anh. Kể cả Thục Uyên, mối tình đầu của anh cũng dần dần trôi đi.

- Nói vậy kinh nghiệm mà cậu là zero còn gì - Tu Anh nheo mắt nhìn Hiên, gì ngông bông ủa.

- Cậu nói phải. Có lẽ mình nên tích lũy kinh nghiệm thế này thôi - Anh gật đầu đồng tình.

Riêng hai cùng nhau bắt chuyện. Hai cùng bắt đầu cười và nói chuyện vui vẻ, dường như chuyện gì có trọng đại nào có thể làm rạn nứt tình bạn bao năm qua.

Bắt chuyện, Hiên nghĩ tới chuyện gì đó. Anh chợt nhìn sang đang đứng trước bàn, nhìn Hiên từ dưới mắt.

- Vậy cậu suy nghĩ cái gì mà nghĩ thế này ra vậy?

- Không có gì đâu - Cậu cười tránh. Giá như có thể nói ra cho nhai nhai, nhai nhai là nhai nhai thì tốt rồi.

- Cậu nghĩ về anh ta, đúng không? - Chuyện gì thế này, nhai nhai nhai nhai ông nói khi anh cảm thấy thật khó chịu.

- Không phải. Cậu yên tâm. Mình biết điều gì. Hiên à, Quyên là người bạn quan trọng của mình. Mình sẽ không làm tổn thương cô ấy.

Tu Anh cười buồn bã. Cô là người thông minh, cô hiểu Thúc Quyên đã không còn có thể rời xa người bạn ông. Cô ấy là người không thể che giấu bắt đầu nghĩ, nhất là cảm xúc. Ngày hôm qua, ánh mắt của Thúc Quyên đã nói lên tất cả.

- ... Trong mắt Quyên có một mình Thúc Quyên. Mình hoàn toàn không có khả năng.

Nói vậy, đôi hàng mi dài như cánh hoa rơi qua mắt Tu Anh cười xuẩn, ánh mắt đầy tự ti, trầm lặng. Biết vậy sao vẫn cứ mê?

Hiên nghĩ về cô buồn vì một người bạn ông, chuyện gì đáng về bắt đầu và yêu cầu vì anh ta, chuyện gì tự nhiên dâng lên về chua xót. Khi nghĩ về người bạn mà anh quý trọng nhất cô gái mà mình nên yêu cầu không nghĩ. Nhưng cảm giác có anh ta mà anh biết cô gái trẻ nhất không phải hoàn toàn gì mà mình nghĩ mà anh nghĩ cảm nhận - luôn trầm lặng và không bao giờ thể hiện cảm xúc ra bên ngoài. Cô cũng là một người con gái bình thường, biết cười khi vui, biết khóc khi buồn và cười vì người mình yêu.

Anh hoàn toàn bắt đầu từ một Tu Anh như vậy, như hình ảnh đó đã dần xâm chiếm tâm trí của anh. Nét buồn của cô có gì đó rất đẹp, phải nói là rất cuốn hút. Khi nghe một bản nhạc buồn mà bắt đầu mê đắm tâm can, như khi nghe một bản nhạc tranh mùa thu mà mình nghĩ không thể rời mắt. Sau khi hiểu ra, lần đầu tiên anh nhận ra rằng cô gái đang nghĩ đi anh thì sẽ rất đẹp, vẻ đẹp xuất phát từ tâm.

Nhưng, anh cũng hiểu rằng người con gái như Tú Anh khi yêu rất sâu sắc và khó lay chuyển. Bởi vì cô ấy đã yêu hết mình suốt một thời gian dài trong im lặng. Bởi vì yêu người đàn ông không yêu mình là điều đáng sợ nhất mà không có cách nào ngăn ngừa được.

Ánh mặt trời ngừng trên trâm ngâm. Anh muốn thôi làm rung động trái tim của cô một lần nữa. Muốn cố gắng bước vào cánh cửa tâm hồn đang khép kín của cô. Muốn thấy cô hạnh phúc thực sự chiêm ngưỡng nụ cười đi xuống nhà bà Tnh Yên ngày hôm đó. Anh sử dụng tất cả chân tình của mình bù đắp những thiếu sót của cô đã phải chịu đựng.

Hình ảnh rời rạc của người vợ phía trước, nắm lấy bàn tay của Tú Anh đang trên mặt bàn.

- Tú Anh, hãy để mình giúp cậu. Chắc chắn cho mình một cơ hội - anh nói với một giọng nói vô cùng nghiêm túc.

- Nhưng...

Tú Anh bối rối. Chưa bao giờ cô thấy Hình ảnh nghiêm túc như lúc này. Thấy người cô làm sao có thể nhìn vào anh trong khi còn trong tình yêu người đàn ông khác. Nhưng vì sợ làm tổn thương anh, một trong những người bạn quan trọng trong cuộc đời của cô. Hơn nữa, tình cảm của anh giờ đây có thể chỉ là sự lừa dối, hoặc cảm thông, hoặc thậm chí là tình yêu không biết chiều sâu. Cô không muốn anh nhìn nhận rõ ràng sau này chính tình bạn bền vững bị những vì sao không đáng có. Tuy nhiên...

- Mình sử dụng tất cả chân tình của mình làm cậu thay đổi. Nếu bạn cứ cùng, cậu vẫn không thể quên được. Mình sẽ bù đắp cho cậu. Nhưng vì sao không?

Tình hình nói về ánh mặt trời thành của Hình ảnh khi nhìn Tú Anh rơi vào thế khó xử. Cô không thể nhìn thẳng vào anh, nhưng lại không biết cách nào để chối bỏ chân thành của anh. Cái siết tay như nhàn nhạt nhưng chắc chắn đã nói lên quyết tâm của người con trai này.

- Nhưng, mình biết cậu vì muốn tốt cho mình. Nhưng vì sao này...

Tú Anh chưa nói dứt câu thì một chiếc ghế trong nhà tiếp tục vang lên làm phân tán sự chú ý của cô và Hình ảnh.

- Tú Anh!

Thúc Quyên đang vội tay với hai người, đi bên cạnh là Vũ Uy, thản nhiên của anh vẫn như lúc nào, nhưng ngày nay, nhưng vẫn lãnh m thì đã không còn.

Lúc vừa bước qua ngưỡng cửa, cả anh và Thúc Quyên đều nhìn thấy Hình ảnh đang nắm tay Tú Anh, ánh mặt trời tràn ngập tình yêu. Ngay lập tức, không hiểu sao bao nhiêu thì nghĩ của Vũ Uy dành cho người con gái kia bay biến hết, chỉ còn lại những ý nghĩ như một tiếng vọng trong trí nhớ.

“Bây giờ là thêm một con cá c n câu, còn lại là một con cá l n. Nhìn bắt cá hai tay sao? Hay chờ Phạm Tùng “già néo t dây” nên muốn tìm k khác thay thế? Hoàng Hiêng qu là một s l a ch n hoàn h o.”

Cái suy nghĩ này cứ liên tục hiện lên trong đầu V Uy, cảm giác kinh khi trải d y, y lười hình như thu n khi t c a cô gái ng i tr c cây àn b c màu t i hôm nào. Có thể cô ta vì hoàn c nh mà l i d ng Phạm Tùng, nh ng vì c l i d ng chính ng i b n thân c a mình thì không thể chấp nh n c. Tại sao anh có thể quên thân ph n c a cô ta ch ? Có i u, tr c đây chính vì coi th ng cô ta nên anh hoàn toàn th . Còn bây giờ, t i sao l i c m th y t c t i n th ?

Tu Anh nhìn thấy Th c Quyên đang ti n l i g n mình, ng sau cô là V Uy vì th n thái l nh l o nh làn h i n c n t a ng c. Cô gi t mình rút tay mình ra kh i lòng bàn tay c a Hiêng, trái tim l i lo n nh p. Cô b i r i ng d y. Th t là, cô quên b ng i m t vì ch c ng cùng thuê chung m t khách s n.

- À... Mình m i n sáng xong, chu n b n công tr ng bây giờ .

M c dù không h nhìn V Uy, nh ng th không khí t i t m t n ra t ng i àn ông kia khi n Tu Anh c m th y ngh t th . Sao l n này có c m giác anh ang vô cùng gi n d ?

T t nh t là nên tránh ch m m t tr c ti p m t cách t i a. M t ph n vì cô chán ghét cái th ang làm lo n bên trong l ng ng c mình, nó thu c v c th cô nh ng th t khó b o, luôn vì ng i kia mà ch ng l i lý trí. Ph n khác vì c m th y có l i v i Th c Quyên.

- V y sao? Th t ti c... - Th c Quyên h gi ng, v th t v ng.

ã lâu r i Th c Quyên không c nói chuy n v i Tu Anh, cô có r t nhi u i u mu n k , mu n tâm s . Th nh ng đ o g n ây Tu Anh luôn i cùng Hiêng, mà vì nhi u lý do khi n cô ng i ngừng khi i đi n v i anh.

Cô v n còn nh nh i n g ng m t và ánh m t o não c a Hiêng lúc cô nói v i anh r ng:

“Em xin l i, ng i em yêu là Uy”.

Cô ã ph n b i anh, chấp nh n và yêu ng i ã chia r tình yêu c a h , khi n anh tán gia b i s n, h i ch t ba m anh, h i anh ph i b i b i t x . y v y mà, ng i con trai ó v n chấp nh n buông tay, còn ng ý v i cô s không tr thù V Uy n a. i u ó l i càng khi n Th c Quyên c m th y muôn ph n day đ t, cô không x ng áng v i tình c m c a anh.

- lúc khác c ng c. Chúng ta còn nhi u th i gian mà - Tu Anh b t c s nu i t i c trên g ng m t c a Th c Quyên, cô c i an i.

Th c Quyên g t u. úng lúc ó, ánh m t cô l t qua chi c bàn n và d ng t i bó hoa h ng tuy t p n i b t trên n n tr ng tinh t m c a kh n tr i bàn. Cô th t lên ng c nhiên.

- Bó hoa đẹp quá! Ông, là cả anh tên Tu hả? - Cô nhìn Hì ông, đôi mắt long lanh ánh lên tia chờ đợi câu trả lời khi phải suy nghĩ cả mình.

- Đúng vậy - Hì ông không hề do dự trả lời. Anh quàng tay qua eo cả Tu Anh một cách tự nhiên và thân mật rồi khi nghe nói lần nữa - Anh đang theo dõi cô ý.

Lì tuyên bố công khai và nhúng cút thân mật đó khi n cho tất cả sự ngỡ ngàng. Tu Anh chỉ nghĩ bị thất vọng thôi trong tình huống này, cô nghĩ im lặng phớt lờ. Cô không dám nhìn V Uyl y một giây, nghĩ lại cảm nhận ánh mắt ai kia đang nhìn chằm chằm vào mình khi n cút thì nóng ran.

- Muốn gì rồi. Anh và Tu phải làm việc này. Em lìn sáng vui vẻ nhé.

Hì ông mỉm cười nói với Thúc Quyên một cách lịch sự. Sau đó, tay anh vịn bên hông cả Tu Anh và nhanh chóng kéo cô ra khỏi nhà hàng. Tu Anh chỉ kịp lẩm bẩm câu "Hàng phải!".

Thúc Quyên bất ngờ này bất ngờ khác đối theo dáng vẻ hai người bẽn, bất ngờ reo lên.

- Em bị thất vọng mà. Hàng hẹn hò với nhau đó.

Trong thâm tâm, cô thức sự ngỡ ngàng Tu Anh là cô gái hoàn toàn xứng đáng với Hì ông.

- Không liên quan anh - V Uyl nhúng bụng một câu.

Riêng nói chuyện riêng, anh tiễn tất cả bàn trưa và nghỉ trưa. Đôi tay lật giở menu nhúng thức ăn cút tìm kiếm món gì n đang dâng lên để đi trong cút. Tất cả việc đi ra ngoài thì chuyện tại giải m. Đúng là hàng ăn bà đãi đãi, tùy tiện cho ăn ông chằm vào nghỉ. Vậy mà trước mắt anh còn trải thành cao. Giọng nói là thì lo lắng khinh nh cô ta không thèm nhìn anh l y một giây, cút thì anh không tiễn.

áng ch t!

Cô ta dám coi thường anh, dám không anh vào một sao?

Bên ngoài khách sạn, Hì ông đã thu bàn tay tất bên hông Tu Anh vậy. Varies, anh cũng nghĩ hi u sao mình lại hành động như vậy. Chỉ có i u, anh cảm thấy khó chịu khi phát hiện ánh mắt cả V Uyl nhìn Tu Anh, một cái nhìn k l. Linh tính cả ăn ông mách bảo có i u gì đó r t m h n sau ánh mắt cả anh ta.

Hì ông đã ngừng nghỉ quan hệ giữa V Uyl và Tu Anh, dường như hai người họ có một mối liên hệ nào đó mà người ngoài không thể lý giải. Tất cả tất cả bị thất bại nhà hàng V n buổi tối hôm đó, anh đã trên một lần thấy ánh mắt anh ta nhìn Tu Anh n ch a s say mê. Nhìn tình cảm cả người ăn

ông ó dành cho Th c Quyên là th t lòng, ánh m t và c ch d u dàng, nâng niu và trân tr ng ó r t chân th t, không th là gi t o. Có l anh ã quá nh y c m ch ng? H i ng lo i b ý ngh ó kh i u, a m t nhìn Tu Anh, áy náy nói.

- Mình xin l i ã hành ng tùy ti n nh v y.

- Không có gì. Mình ph i c m n c u ã giúp mình thoát kh i tình hu ng ban nãy m i úng - Tu Anh m m c i nh ng trong lòng qu th t c ng ang r i b i.

- V y, c u s ng ý v i mình ch ? - H i ng g i l i câu chuy n còn ang dang d , ánh m t hi n lên v mong ch .

- Mình... - Cô nhìn g ng m t kh n kho n c a anh, t “Xin l i!” ch nghi u sao c ng im gi a c h ng nh có v t gì ó c n tr , không th thoát ra kh i mi ng.

B t c s do d trong l i nói c a Tu Anh, ôi m t anh ánh lên tia m ng r , tuy t i không th b l c h i này.

- Cho mình m t c h i c ng chính là cho c u m t c h i. C u không th c ôm mãi tình yêu vô v ng v i anh ta nh v y c.

Tu Anh c p mi m t xu ng, cô không ph nh n ã b nh ng l i nói c a H i ng tác ng. úng là v tình v lý, cô ch ng có lý do c p mãi tình c m v i ng i àn ông ó. T b là con ng duy nh t. Nh ng cô không bi t l i d ng tình c m c a ng i khác có ph i là cách úng n hay không?

- Mình không mu n l i d ng tình c m c a c u - Cô nói gi ng bu n bã.

Trái tim trong l ng ng c H i ng kh rung ng. Ng i con gái này tính khí kh ng khá i và luôn ngh cho ng i khác h n b n thân mình, là m t ng i coi tr ng tình c m. Anh nh l i nh ng l i nói c a V Uy ngày tr c:

“N u nh H Tu Anh không van xin tôi buông tha cho c u. C u ngh c u còn có th ng i ây mà ch t v n tôi hay sao?”.

M t cô gái t t th này ch ng th tìm c ng i th hai. Anh ã b l c h i m t l n, ch c ch n l n này s ph i n m th t ch t.

H i ng nh nhàng nâng chi c c m thon g n c a Tu Anh lên, h ng ôi m t trong veo nhìn vào m t mình. Anh thành kh n nói.

- Là mình t nguy n. Hãy tin mình, c không?

Tu Anh nhìn anh h i lâu, s chân thành c a H i ng ã làm lung lay ý ngh t ch i c a cô. Ng i con trai này ã t ng khi n cô rung ng, có l anh s làm lay chuy n con tim cô l n n a ch ng? Cô mím môi, g t nh .

Nh ch a th tin vào m t mình, H i ng s ng ng i ra có n vài phút. Sau ó, anh b t ng ôm ch m l y Tu Anh, t nét m t n gi ng nói không gi u c v vui s ng.

- Tu , cảm ơn cậu.

Trong vòng tay của Hương, Tuấn Anh cảm thấy chắc chắn tim của người con trai này đang đập rất nhanh. Cô bất giác mỉm cười. Anh vẫn luôn ôm ấp và nâng đỡ cô hàng ngày, luôn là ánh mặt trời sưởi ấm cô, luôn là người soi sáng mọi khi cô lạc lối.

Hy vọng ánh sáng của anh có thể giúp cô thoát khỏi sự trôi bu c vô hình của người yêu.

Bất ngờ, một cảm giác rợn ngốt ập xuống đầu Tuấn Anh khi nhìn Tuấn Anh gật đầu, như thể có ánh mặt trời theo dõi anh từng bước đi của cô. Mọi ngày nay cô rất hay có lo lắng cảm giác này. Cô nhớ khi Hương, ánh mặt trời an quan sát xung quanh.

- Tuấn, có chuyện gì vậy? - Hương thấy biểu hiện lạ lùng của Tuấn Anh, lo lắng hỏi.

Là do cô thấy cảm giác quá sao? Cảm giác xung quanh vẫn thanh bình như mọi ngày.

- Không có gì. Chúng ta đi thôi.

Nén sự bất an trong lòng, Tuấn Anh cùng Hương rời khỏi khách sạn công ty.

Trong góc khuất cách nhà Tuấn Anh và Hương vài căn không bao xa, một người thanh niên mặc áo đen đang đứng nhìn ánh mặt trời di chuyển theo hai bóng người. Anh ta rút túi ra thì thấy và bấm nút bấm.

- Ông chủ, việc có biểu hiện nghi ngờ - Giọng nói của người thanh niên s c trên giọng nói của anh ta, vô cùng lạnh lùng.

- Vậy sao? Con bé này đúng là không thể coi thường - Tiếng nói trong túi thì thầm ra ngoài âm thanh của phố - Khi Nguyễn, mau tiến hành kế hoạch ngay đi.

- Tôi rõ rồi.

Chỉ hai tuần trôi qua kể từ khi Tuấn Anh công tác tại thành phố là L t. Công việc xây dựng dần dần thu hoạch và suôn sẻ. Công trình đã xong giai đoạn móng và đổ bê tông, có lẽ chỉ hai tháng nữa là hoàn thành.

Tuấn Anh đang theo dõi tiến trình thi công với các kiến trúc sư và kỹ sư xây dựng. Trong lòng cô vui mừng khôn tả khi nghĩ đến những ngày yêu thương của cô có một ngôi trường mới, kiên cố và đẹp. Cô thật muốn thi gian trôi qua nhanh để có thể nhìn thấy dáng vẻ hào hùng và những người con của chúng.

Đang mỉm cười nghĩ về hình ảnh đẹp trong đầu, bỗng một giọng nói trong và thanh của một cô gái kéo tâm trí Tuấn Anh trở lại.

- Ch Tuấn Anh, thanh tra công trình này rồi. Ngồi tại nhà em nhé.

Thì ra là Linh An, cô bé đang thực tập tại công ty của Tuấn Anh một tháng nay. Cô bé mới học năm hai năm rưỡi và đẹp như thiên thần. Cô có gương mặt ưa nhìn và tính cách hòa nhã nên được mọi người trong công ty yêu mến. Có lẽ ngoài cô Linh An không còn ai khác nữa.

Mặc dù Tuấn Anh luôn ghi nhớ cách nhút nhát của cô, không quá thân thiện và gần gũi với ai, nhưng cô là nhân vật rất quan trọng trong công ty của anh vì là kỹ sư trưởng. Tuy nhiên, nhân viên trong công ty cô đều biết.

- Chào ngay đây. Cảm ơn em, Linh An - Cô mới mới nói với Linh An xin phép các anh nghỉ phép.

- Chào Tuấn Anh biết tên em sao? - Linh An đi theo cô, nét mặt vui mừng.

- Là anh nghỉ phép vì nhau sao chỉ là không biết tên em thôi - Cô cười đáp lại.

- Em sao là anh nghỉ phép vì sao. Em còn kém xa lắm - Linh An thì dài nhún nhún ngay sau đó nhìn Tuấn Anh với đôi mắt long lanh ngạc nhiên - Chưa biết không? Chỉ là tên của em thôi. Chỉ vì xinh đẹp lại giỏi giang và thành thạo. Em chỉ cần giá nhân viên mới cần cách thôi còn mãi mãi.

Tuấn Anh cảm thấy cô bé này có chút gì đó giống với Lila, chỉ cần sau này Lila lớn lên cũng sẽ là một cô bé đáng yêu như vậy. Nghĩ thế Tuấn Anh mỉm cười.

- Chào anh sau này em nhớ tên là một tên kỹ sư tài giỏi thôi. Thành tích của em trên công trường, đúng không?

Sinh viên năm hai đã về nhà trường đi thi thi thực tiễn phần thi thực tế, gì ngờ cô ngày trước làm cho Hoàn V khi vẫn còn nghỉ học nhà trường.

- Có lẽ vẫn không thể nào. Trường em bây giờ, chỉ là huyền thoại thôi. Không sinh viên nào mà không biết tên em - Linh An hào hứng khen ngợi Tuấn Anh không ngừng.

Nhìn cô bé sinh viên lém lỉnh và hồn nhiên trước mặt, cô linh cảm như sinh viên đầy hoài bão. Ngày ký hợp đồng, thi thực tiễn rất vui vẻ, rất đáng nhớ. Lúc đó, cô hoàn toàn cho rằng mình đã chọn lựa đúng con đường. Bây giờ ngược lại, cô không bao giờ hối hận vì quyết định theo đuổi ngành này. Hai ngành có chút gì liên quan nhau, thậm chí là liên lạc.

Cô yêu thích và say mê công việc bản thân đang theo đuổi. Mỗi khi tranh cãi lòng cô như có gì đó. Mỗi khi nhìn vào những công trình do chính mình tạo ra, tâm hồn như có một niềm vui không thể tả. Khi chúng ta là các viên gạch vô tri vô giác, rồi dần dần sẽ góp phần xây dựng nên một thành phố hiện đại. Bất

u t nh ng th nh bé nh t, b t u t m t mái nhà, c ng là lúc b t u câu chuy n c a m i con ng i. Là h nh phúc, là au th ng, là h i ng hay là chia ly... T t c u ong y c m xúc trong m t i ng i.

Nh ng chung quy, mái nhà chính là t m, chính là gia ình mà m i ng i u h ng v . Cái ngh cô say mê nó có ý ngh a v y y.

Còn th ng tr ng y r y c m b y, xung quanh là nh ng con ng i ranh ma qu quy t nh cáo ch n ch tr c ch th i c tr c l i, không có o nhân ngh a, không có tình th ng thu n túy. S ng trong môi tr ng nh v y, tình th n luôn c ng th ng và m t m i.

Có l , ây là s l a ch n úng n nh t trong cu c i y l m l c c a cô, mãi n bây gi v n ch ng c thanh th n. ôi m t trong v t nh h thu c a Tu Anh trong ch c lát l i tr nên u t i.

úng lúc hai ng i ang men theo l i mòn d n ra ngoài khu thi công, b ng m t ti ng u nh t trên không trung đ i xu ng đ i ngay ch Tu Anh và Linh an ang ng.

Ch 16 ng Sau Bóng T i

Công tr ng là n i y r y nguy hi m. Nh ng tai n n ch t ng i x y ra b t ng và vô cùng th m kh c. Th n ch t n hi n trong m i góc ngách, ch tr c ch m t chút s x y s kéo n, mang linh h n r i kh i th xác nh ng n n nhân không may. Khi m t công trình c hoàn thành, b ngoài hào nhoáng và p là th . Nh ng ch ng ai bi t c m hôi, n c m t và th m chí c máu t i c a nh ng ng i công nhân x u s ã t i y lên các thanh tr , các viên g ch, th m c xu ng n n t.

i u ó khi n con ng i ta liên t ng n nh ng cánh ng p ng t ngây, nh ng cây c i kh e m nh và t i t t. Th nh ng ngu n dinh đ ng nuôi đ ng chúng t t nh t, ngay bên đ i, chính là xác ch t ã c phân hóa.

N i mà Tu Anh ang ng c ng không ngo i l .

Có v nh s s su t c a ai ó ã khi n nh ng bao t i xi m ng n ng n c t ang t trên cao r i xu ng. Chúng va p vào các thanh tr , t o thành nh ng ti ng m m nh s m, rung chuy n c tòa nhà, khói b i bay mù m t.

Nh ng bao t i ó ang tìm i m áp xu ng và chúng nh m vào n i Tu Anh ng.

Ti ng ng nh s m trên cao khi n Tu Anh và Linh an gi t b n, ho ng h n nhìn lên. C nh t ng p vào m t Tu Anh khi n cô kinh hoàng. Nh ng bao t i l n ang nh m trúng ch cô ng mà r i xu ng, gi ng nh th n ch t n i

công trình trong truyền thuyết kéo dài hàng triệu năm mà nhân loại này là cô. Trong một khoảnh khắc, tìm Tu Anh như một giấc mơ.

- Ch Tu Anh, tránh ra mau!

Tiếng hét thét thanh vang lên bên tai Tu Anh. Tiếng thì Linh an nhào xuống ôm lấy cô và dùng một lực thật mạnh đẩy cô hai bên trái phải ra khỏi một chiếc áo khoác bảo vệ an toàn. Chỉ một giây sau, chúng áp xuống một chiếc ghế gây ra những âm thanh nổ, tiếng đập và những mảnh vỡ bắn ra tung tóe.

Những mảnh vỡ và vật chất phẫn nộ lên chiếc ghế hai cô gái ngã sõng soài trên nền đất, cách nhau hàng mét vài centimet. Tu Anh chột tay thoát khỏi sự bàng hoàng, cô nhìn những mảnh vỡ xi măng nát bét rơi xuống tay lên ngực kim tra. Nó vẫn còn nóng, những tiếng tim đập vì hãi hùng.

- Linh an, em không sao chứ?

Tu Anh chột tay ra cô gái bên cạnh mình đang khó nhọc đứng dậy. Cô hét ho gọi lấy Linh an thì thấy cánh tay của cô bé đã rách nát, máu thấm ra bên ngoài cánh tay áo sẫm màu tím, loang lổ và nhàn nhạt những giọt máu. Tu Anh có cảm giác buồn nôn dâng lên tận cổ họng, một cảm giác không còn một giọt máu.

Nếu như có những gì xảy ra, những gì mà Tu Anh là gì? Câu trả lời là: Máu.

Nếu như có những gì xảy ra, Tu Anh sẽ hiểu những gì? Câu trả lời là: Máu.

Đúng vậy. Máu có thể khiến cô sợ hãi nhất, còn hơn cả cái chết. Đó là sự ám ảnh lớn nhất của cô.

- Ch Tu Anh! Ch Tu Anh! Ch làm sao vậy? - Linh an mặt dù đang nhợt nhạt vì vết thương nhưng thấy giọng nói trầm bổng của cô thì lo sợ vô cùng.

Tu Anh cảm thấy đầu óc choáng váng, tất cả mọi thứ dường như hoàn toàn là một màu đen dày đặc. Tiếng náo xung quanh dần nhòa đi, rơi im bặt.

Tiếng phòng y tế thật thì công trình.

Vì cả Tu Anh lẫn Linh an không biết nên tích trữ nên mình quy định không cần báo cáo. Thêm nữa vì sự kiện này nên buổi truyền tin ngoài sân hàng tuần tiến hành xây dựng. Công may thanh tra không có một công trình lúc đó, nếu không sợ khó tránh khỏi phiến phẫn.

Công ty công nghệ đã đưa ra và phát hiện do các thiết bị tích trên thanh treo cần cầu bằng sét khá nhỏ, không chú ý đến các báo động. Và kết luận đó là một tai nạn, tiếng thì kết luận của nó. May mắn không xảy ra những vụ.

Công trình bị một phen náo loạn, giọng nói ai cũng sợ hãi và sợ hãi. Những người có một công trình chính kiến tại những khu kinh hãi, tìm

mu n nh y v t ra kh i l ng ng c. Nh ng ng i c nghe k l i c ng không kh i bàng hoàng. May là hai cô gái t t s .

Nh ng có m t ng i thì ng c l i, Linh an v n t i c i vui v dù b th ng cánh tay ph i. i u ó làm cho m i ng i c m th y không khí b t n ng n h n. N u nh không có cô bé này, gi i ki n trúc s m t i m t tài n ng.

Sau khi s c u, Linh an c phép ngh ng i m t ngày t nh đ ng. Còn Tu Anh b ng t v n ch a t nh ph i n m l i phòng ngh .

Tr c khi n ây công tác, Linh an t ch i cùng khách s n v i oàn, cô n t i nhà m t ng i quen gi m b t chi phí. ó là m t ngôi bi t th mini hi n i n m trong lo t bi t th bên dòng sông êm m, th m ng.

Lúc này, Linh an ã v n nhà. Cô ang ng i bên b c c a s nhìn ra dòng sông, khuôn mi ng nh nh n th i m t b n nh c b ng chi c kèn acmonica ã c , cánh tay b b ng bó không làm nh h ng n cô chút nào. ôi m t lạnh l i gi ây ánh lên tia khó dò khi ch còn m t mình.

Ngoài tr i ang m a phùn.

B n nh c Linh an th i mang giai i u vui t i và trong sáng, t a nh nh ng gi t m a ang tí tách nh y nhót ngoài hiên. Tên b n nh c là Stepping on the rainy street.

Ch t ti ng ng phát ra phía c a ra vào làm gián o n khúc nh c, g ng m t xinh x n c a Linh an ánh lên s vui m ng khi nhìn th y m t ng i àn ông xu t hi n. G ng m t anh ta r t p trai, th n s c l nh nh ti n nh ng y cu n hút. Ánh m t lãnh c m khi th y cô gái ng i tr c khung c a s thì đ n chuy n sang nhu hòa. Có i u khi đ ng l i n i cánh tay cu n b ng tr ng toát c a cô, con ng i kh dao ng.

- Xin l i, cô ch .

- T i sao ph i xin l i? Anh hành ng theo ý tôi kia mà - Linh an m m c i.

Ng i àn ông không nói gì, ch có ánh m t trùng xu ng. N c i c a ng i con gái kia quá i ngây th , th nh ng...

- K ho ch c a chúng ta thành công r i, tâm tr ng tôi ang r t t t.

Linh an nhanh nh n nh y xu ng b c c a n bên ng i àn ông ang ng l ng im. Cánh thon dài tr ng tr o c a cô vòng qua c anh, ôi chân ki ng lên h t c . Cô t m t n hôn nh nh cánh chu n chu n u m t n c lên làn môi l nh l o c a anh. Sau ó nhìn anh c i th t t i.

- Tôi s t ng b c l y h t t t c c a ch ta, khi n ch ta s ng không b ng ch t. Vì th , anh ph i toàn tâm toàn ý giúp tôi y nhé.

Nói đ t câu, Linh an l i ti p t c n hôn. Chi c l i h ng m m m i nh th m t ng t trêu ùa ôi môi m ng c a anh, kích thích b n n ng v n có c a ng i

à ông. Ôi m t dài h p nam tính ánh lên tia c ng u, ôi tay c ng cáp gi l y thân th nh nh n c a Linh an, r i b t u m mi ng nu t l y chi c l i nh không an ph n kia. N hôn v ng v và t át c a ng i con gái m i l n th t khi n anh say m. Th m t ng t có th gi t ch t ng i chính là th này ây.

Hai b môi qu n l y nhau m t h i lâu, Linh an kh r i ôi môi kia, ánh m t m màng nhìn ng i àn ông i di n.

- Anh có tin vào phép màu không?

- Tôi tin.

Có v nh câu h i k l , không u không uôi này ã quá quen thu c nên anh tr l i không c n suy ngh . Sau ó, anh l i ti p t c hôn cô. Linh an m m c i, nói trong h i th .

- Tôi thì không.

Không gian tr nên yên l ng, ti ng m a ngoài hiên m bu n. Bên trong c n phòng, hai c th không m nh v i che thân ang dính ch t vào nhau làm nóng r c không khí se l nh t bên ngoài khung c a s tràn vào. Trong c n m màng, Linh an thì th m vào tai ng i àn ông ang v n ng trên c th mình.

- Kh i Nguyên, anh là c a tôi. Mãi mãi thu c v tôi.

m t n i khác.

Trong c n mê, Tu Anh th y mình ang ng tr tr i gi a kho ng không t i t m. S l nh l o t n ra t không khí nh ch t c th m vào t ng h i th , t ng t bào. Cô rùng mình. Cái c m giác cô c th t áng s . N i s hã i càng lúc càng xâm chi m tâm h n. Cô dò d m b c t ng b c trong bóng t i, hy v ng tìm th y m t ngu n ánh sáng mong manh.

B ng trong không gian mang n m t mùi v khác l . Th mùi này khi n Tu Anh khó ch u, c ng i nôn nao, thoáng ch c tr nên ho ng lo n. ó là mùi tanh n ng c a máu. Cô ch a bao gi quên mùi v này, hay chính xác là không th quên.

Ch t lòng bàn chân cô c m th y n t và l nh giá nh ang d m lên m t t ng b ng, bu t n t n óc. Nhìn xu ng phía d i, m t th ch t l ng ang t ch cô ng tràn ra xung quanh, nu t l y bóng t i. Tu Anh có th nhìn rõ th ch t l ng ó là gì.

C th cô run lên b n b t. Cô mu n b ch y, nh ng th ch t l ng ma quái ó ã kìm, khi n thân th hoàn toàn tr nên b t ng, c ng . Ch còn bi t s hã i nhìn nó d n bao vây l y mình, không l i thoát. Cho n khi nó tràn t i m t v t th . Khuôn m t tr ng b ch c a ng i ph n hi n ra trong bóng t i ghê r n, ôi m t tr ng đã m to nhìn ch m ch m vào Tu Anh. Trên c ng i ph n có m t v t c t dài và sâu ho m, máu tuôn ra nh s u i.

Cố Tu Anh không thể quên cảnh tượng kinh hoàng này, không thể quên gương mặt của người phụ nữ kia. Chính là người mà ông đã yêu thương cô, bà chết không như một người. Nhưng một lần nữa ánh nhìn của Tu Anh như phép thuật hấp dẫn, cô lấy tay gạt đi nước mắt. Cô muốt nhìn rõ bà, dù bà giờ đây chỉ còn là cái xác không hồn.

Thật đáng khi nhìn rõ ràng rồi, gương mặt thân thương của người bạn thân, thay vào đó là xác của một người phụ nữ xa lạ. Bên cạnh đó là một cô bé chằng mắt, cô bé đang quỳ bên cạnh thây máu me của người phụ nữ. Gương mặt non nớt của một đứa trẻ làm cho nhem nhuốc, đôi mắt sưng đỏ tròn nhìn Tu Anh, vọt lên những tia uất hận.

“Chết là ma quỷ! Cố Tu Anh này tôi sẽ không tha thứ cho anh. Xuống địa ngục tội lỗi của người này đi!”.

Âm thanh dít quá khàn khàn làm rạch mắt ông vào trái tim đang run rẩy của Tu Anh. Cô cảm thấy rõ sự đau đớn của vào tâm hồn của người chết. Cố Tu Anh chằng mắt nhìn xuống. Sau đó, một tiếng dít chân bẻ gãy nát toác, cô rớt xuống đất sâu bên trong thây chết mà không dám nhìn lại.

Linh hồn vẫn lơ lửng trong xác, Tu Anh choàng tỉnh dậy. Mọi thứ đã trở nên khác lạ. Cô nhìn thấy những người khác.

- Tu Anh, chuyện gì vậy?

Gương mặt ôn hòa của Hương giờ đây vô cùng căng thẳng, giọng nói anh yếu ớt. Lúc nhìn thấy tin Tu Anh gặp tai nạn công trường, tìm anh như chết đuối, vội vàng báo công vụ để tìm anh. Nhưng may, cô không bị mất tích, chỉ vì họ không lo lắng gì.

- Mình không sao - Tu Anh mất mấy giờ rồi. Mọi chuyện đều ổn.

Chỉ thấy Tu Anh như ra đi rồi. Cô quay sang nhìn Hương, vội vã hỏi.

- Linh hồn nào rồi? Cô bé đang đâu?

- À, lúc mình nhìn thì cô bé đã biến mất. Mình nghe nói cô bé bị mất ngoài đường, còn lại không có gì.

- Thật may, cảm ơn cô bé mà mình thoát chết - Tu Anh như là vì vậy, nên bây giờ cô vẫn chưa hết hãi hùng. Ngày mai gặp Linh hồn, cô không biết phải làm gì với cô bé như thế nào cho được.

Hương nhìn vẻ mặt thoáng chút mất nhấc của Tu Anh, cảm giác xót xa dâng lên trong lòng. Anh biết, có một điều gì đó không đúng trong hành động của anh, nhưng anh không thể làm gì. Lúc mê man, đôi mắt mờ mờ của anh như chết đuối, sau khi nhìn rõ trên nét mặt. Anh đau lòng thấy tay chạm vào một bên gò má như một vết thương, cảm thấy lạnh ngắt. Làm sao có thể khi nhìn thấy con gái này mà lòng vì anh?

Anh nắm lấy đôi tay mềm mại nhìn nh nh á c a cô, áy m t d y lên s b t an, tr m gi ng nói.

- Mình th c s ã r t s .

Tu Anh t bàn tay còn l i lên mu bàn tay anh, m m c i kh nói.

- Mình không sao r i còn gì. ng lo.

Cái n m tay thân tình khi n lòng Tu Anh m l i. Cô c m nh n c s lo l ng, s quan tâm và c tình c m c a ng i con trai này dành cho mình trong su t th i gian qua. ôi khi cô c ng t h i, n u ngày y H i ng không t ch i tình c m c a cô thì bây gi m i chuy n s ra sao? Li u cô có c m t tình yêu nh cô h ng mong mu n và m t cu c s ng h nh phúc hay không? Ng i con trai này t t nh v y, ân c n nh v y, m áp nh v y, gi ng nh hoàng t trong truy n c tích.

Th nh ng Tu Anh hi u, cu c i không h n là nh ng câu chuy n c tích, ít nh t là i v i cô. G p c hoàng t không có ngh a s có h nh phúc viên mãn. H n n a, quá kh không th thay i. ó là s s p t c a s ph n. S ph n ã nh s n cu c i cô ph i g p nhi u giông bão, ch u nhi u ng cay. Có l i thoát hay không còn ch a bi t.

ôi khi, cô c ng t h i, t i sao s ph n s p x p cho cô g p ng i àn ông l nh lòng ó r i n m tr i trái ng c a tình yêu? Cu c i cô ã y r y nh ng n i au r i, c sao còn i x v i cô nh v y? Cô r t mu n quên anh n v i ng i àn ông th ng yêu mình. Nh ng v n là trò ùa tr trêu c a s m nh, cái bóng c a anh trong tim cô quá l n. Ph i làm sao có th ch p nh n ng i con trai bên c nh b c vào trái tim cô ây?

Làm ng i sao l i khó kh n th này? Cô không mu n suy ngh n a, các dây th n kinh trong u cô bây gi ang c ng c ra, nh c nh i vô cùng. Trong u Tu Anh b t ch t hi n ra hình nh c n nhà nh và s hi n h u c a bà T nh Yên, c n c i c a nh ng a tr . Chúng khi n tâm tr ng cô d ch u h n r t nhi u.

- ng, mình mu n n nhà dì T nh Yên m t chút.

Tu Anh ng m nhìn c nh v t qua l p kính t trong ô tô. H i ng ang a cô n nhà bà T nh Yên.

Ngoài kia tr i ang m a l t ph t, hình nh m a t lúc Tu Anh ch a t nh l i. Cô không có nhi u k ni m v i m a, nh ng i u ó l i khi n cô có c m tình v i nó. Nh ng th g n v i k ni m c a cô toàn là nh ng au th ng, dày vò không đ t. Nhìn nh ng h t m a r i xu ng n n t t o thành nh ng âm thanh vui tai, nh reo hò, nh nh y múa th t thú v .

L t qua t m m t c a Tu Anh là hình nh nh ng a tr ang vui ùa đ i m a m i r n ràng làm sao. M a t i t nh ng thân hình nh bé nh nh ng ch i non m i l n. Có v chúng r t thích m a.

Phiri, ma chính là ngu n s ng c a v n v t. Ma là linh h n c a t tr i, là n c m t c a m thiên nhiên. Vì v y, ma là th n c linh thiêng t a n c thánh. Li u nh ng gi t m a có th g t r a m ng en u ám trong lòng cô hay không?

Trên v a hè, m t ôi nam n ang che chung m t chi c ô i d i m a, th t lã m n. Cô oán r ng ó là m t ôi tình nhân, và... Có l h r t yêu nhau. T i sao cô l i ngh v y nh ? B t ch t khoe môi Tu Anh cong lên thành n c i. Có th vì c che chung m t chi c ô làm ng i ta ngh n i u ó. C n m a khi n nh ng ng i yêu nhau xích l i g n nhau, có ph i v y không? Giá nh cô có th cùng v i ng i mình yêu i d o d i tr i m a l t ph t nh th này.

Th t l ! Rõ ràng d o g n ây cô c m nh n c r ng tâm tr ng mình có nh ng bi n chuy n l n, thay i c m xúc không ng ng. Có lúc quá nh y c m, có lúc không tìm gi c c m xúc. ôi khi vì nh ng i u nh nh t mà suy ngh vu v , ôi khi nhìn nh ng th i th ng l i c m th y th t khác l . ó là nh ng ni m vui gi n d c a cu c s ng mà tr c nay cô ch a t ng ý.

- C u ang ngh gì th ? - H i ng th y Tu Anh m m c i bâng qu , lòng c m th y vui lây, có v tâm tr ng c a cô ã t t lên nhi u. ây c ng là m t n c i xu t phát t tâm h n c a Tu Anh, vì nó r t p, v p mang s bình yên.

- ang ngh m a th t p - Tu Anh v n dán m t vào l p kính b nh ng gi t m a làm nhòe i.

- C u thích m a l m sao? - H i ng tò mò h i.

- Có l t bây gi úng là nh v y - Cô m m c i áp l i.

Ch t ti ng nh c chuông i n tho i vang lên ng t quãng câu chuy n, là i n tho i c a H i ng. Anh c m i n tho i lên xem, là c a cô th ký g i. Anh nh c máy.

- Có vì c gì không?

- Gi tôi ang b n. B o h d i l i th i i m i.

- V y sao? Thôi c r i.

H i ng nhúu mày v b t măn. Anh không mu n b công vì c chen ngang vào lúc ang i v i Tu Anh. Nh ng ây là m t v làm n khá quan tr ng. Không còn cách nào khác, anh áy náy nói v i cô.

- Xin l i, Tu . Minh có vì c quan tr ng nên ph i i bây gi . Xong vì c mình s quay l i ngay.

- C u b n công vì c c i i. Không c n lo cho mình âu - Tu Anh m m c i tr l i. Cô v n bi t H i ng là m t ng i b n r n, không th vì cô mà nh h ng t i c u y.

úng lúc ó, xe d ng l i n i con h m d n vào nhà bà T nh Yên. H i ng a cho cô m t chi c ô, ánh m t y quan tâm d n dò.

- Nhìn ng t m a. Mình quay l i ngay. Cho mình g i l i chào dì T nh Yên nhé.

Cô g t u. R i anh phóng xe i.

Tu Anh che ô b c i trên con ng lát s i á gh gh , m a r i t ng gi t nh nhàng, mát l nh. Ti ng m a rì rào th t gi ng nh m t b n nh c du d ng. Trong u cô m ng t ng ngay n m t giai i u, hình nh ó là b n nh c Stepping on the rainy street. N u có chi c headphone, v a d o b c d i m a v a nghe nh c thì c m giác th nào nh ? M t ngày thanh bình h n m i ngày.

L n sau, cô ch c ch n s th . Có i u, hình nh còn thi u thi u m t cái gì ó. Cô ng m ngh m t h i, liên t ng n ôi tình nhân mà cô b t g p h i nấy. À, thì ra là thi u h i m m t bàn tay cùng mình i d i m a.

Nh ng v a m i d t suy ngh , Tu Anh b ng d ng b c. Trái tim cô t nhiên p nh ng nh p p lo n l c.

Tr c m t cô ch ng có gì khác l , v n là con ng v ng v và dài thên thang. Nh ng chính n i này và không gian này, vào m t bu i t i thanh t nh, b c t ng kiên c b y lâu cô t n công d ng nên ã b s p , b i n hôn say m c a m t ng i. Cô v n nh r t r ò h ng v c a nó ngay trên u môi, ch nh m i ngày hôm qua. “Không c!” Tu Anh l p t c d p t t nh ng t sống tràn rung ng dâng lên t áy lòng.

Cô không c phép cho b n thân mình y u u i nh v y. Cô ã ng ý v i H i ng, cho c u y c h i. Vì v y cô c ng ph i c g ng mà ti p nh n tình c m c a c u y, c g ng lo i b t t c c m xúc v i ng i àn ông kia.

Tu Anh v i v ã ch y tr n kh i n i khi n trái tim cô b gi ng xé gi a h nh phúc và n i ãu xót y. H nh phúc vì kho nh kh c ng t ngào n mê mu i v i bóng hình trong tim, ãu xót b i t t c ch là m t gi c chime bao. Không ph i, ch là m t tai n n ngoài ý mu n. Anh ta không h yêu cô, ch mu n th a m ãn ham mu n nh t th i. Th t ãu n thay! Cô còn l u luy n gì ng i àn ông ó?

Th nh ng, ông tr i luôn mu n ùa gi n v i tình c m c a con ng i. T n i Tu Anh ch y tr n n h t quã ng còn l i, hình nh ng i àn ông anh tu n, dáng v ung dung th thái b c trong bóng t i c lu n qu n trong ti m th c, n n i g n nh c m nh n c ng i y ang i bên c nh cô, mùi h ng t a rat ng i y ang ph ng ph t quanh cô.

Tu Anh t ng t d ng l i. Cô không ch y tr n n a, càng ch y càng không có cách nào thoát. Cô ph i i m t v i nh ng c m xúc ang ng tr trong lòng, quy t tâm d t b .

Chi c ô r t xu ng, c th m nh mai c a Tu Anh c c n m a bao b c. M a phùn r i l t ph t, r t nh nhàng, r t d u dàng, xoa d u n i canh cánh trong lòng. Gi t m a nh bé th t k di u. Chúng ang g t s ch tâm trí cô.

Một bên nhấc phát ra từ ngôi nhà nào ó vang từ bên tai Tuấn Anh. Có phải do bên nhấc nói khiến lòng của cô ngay chính lúc này, nên cảm thấy hay nhất.

Cảm nhận bao bọc nhấc gửi lời.

Là nhấc rơi trong cơn gió mát.

Anh có cảm thấy không?

Lời thì thầm run rẩy trong gió thổi tới anh.

Em vẽ anh trên trang giấy trắng.

Nhấc hôn ngọt ngào ôm trọn trái tim em.

Lưu ý đây có phải là tình yêu?

Cứ khi nhấc mặt, em vẽ nhấc thấy mình anh.

Em chỉ nghĩ anh.

Em đã chỉ nghĩ.

Nhấc em không muốn thấy nhấc gửi lời khờ dại.

Anh cho em thấy.

Tình yêu này là sai lầm,

Em sợ phải buông xuôi thôi...

Em đang bước đi trong nhấc ký ức bên anh.

Nhấc gửi lời dâng trào tận sâu thẳm con tim.

Em nên làm gì đây?

Cứ trong mơ, em cứ ngỡ mong anh.

Xin anh, hãy nhìn em này,

Em mãi mãi không thể làm bóng hình duy nhất trong tim anh sao?